

Ann Cleeves
Reddende engel

2014
Uitgeverij XL
Leidschendam

Hoofdstuk 1

Julie wurmde zich uit de taxi en bleef het voertuig na-staren. Voor het hek bleef ze even staan om zich te herpakken. Ze kon zich maar beter enigszins fatsoeneren, na alle preken die ze tegen haar kinderen had afge-stoken. De sterren dansten voor haar ogen, en bijna moest ze overgeven. Maar dat kon haar niet schelen. Het was een geslaagde avond met de meiden geweest, de eerste sinds tijden. De bijzondere avond was echter niet aan de meiden te danken geweest, bedacht ze, en ze voelde een brede, gelukzalige glimlach op haar ge-zicht verschijnen. Het was toch donker, er was nie-mand die haar kon zien.

Aangekomen bij de deur zocht ze in haar tas tussen de oogpotloden, de van lipstickafdrukken voorziene zak-doekjes en wat los kleingeld naar haar sleutels. Met haar vingers betastte ze het van de menukaart afge-scheurde stukje papier. Een telefoonnummer en een naam. *Bel me gauw*. Daaronder een klein hartje. De eerste man die ze na het vertrek van Geoff had aan-geraakt. Ze voelde na het dansen nog altijd zijn rug-gengraat tegen haar vingertoppen. Jammer dat hij zo vroeg weg had gemoeten.

Ze sloot haar tas en luisterde. Niets. Het was zo stil dat ze het gedreun van de muziek van die avond weer in haar oren hoorde ruisen. Was Luke al naar bed? Laura

sliep altijd als een blok, maar haar zoon leek dat maar niet onder de knie te krijgen. Zelfs nu hij met school was gestopt en hij geen reden meer had om vroeg op te staan, stond hij meestal eerder dan zij op. Terwijl ze haar schoenen uitdeed, die al een paar uur geleden, vanaf het moment dat ze uit de metro was gestapt pijnlijk knelden, duwde ze de deur open en bleef opnieuw staan luisteren. Jezus, ze had sinds haar vijftiengste niet meer zo gedanst. Stilte. Geen muziek, geen tv, geen piepjes van de computer. Godzijdank, dacht ze. God-ver-domme zij dank. Ze verlangde naar slaap en wulpse dromen. Ergens buiten hoorde ze een motor starten.

Ze deed het licht aan. Het schijnsel deed pijn aan haar ogen en direct begon haar maag weer op te spelen. Ze liet haar tas vallen en sprintte de trap op, richting de badkamer, waarbij ze halverwege struikelde. Het nieuwe tapijt in de hal onderkotsen? Echt niet. De deur van de badkamer was dicht, ze zag de streep licht onder de deur door schijnen. Vanuit de droogkast klonk het zachte geborrel van water, ten teken dat de tank weer volliep. Was dat nu niet vreemd? Ze moest 's ochtends hemel en aarde bewegen om Luke onder de douche te krijgen, maar midden in de nacht ging hij wel. Ze klopte zacht op de badkamerdeur. De misselijkheid was weer weg.

Luke reageerde niet. Hij zou wel weer een van zijn

buien hebben. Julie wist dat hij er niets aan kon doen en dat ze geduld moest hebben, maar soms, als hij weer eens raar deed, kon ze hem wel wurgen. Ze stak de overloop over, naar Laura's kamer. Terwijl ze naar haar dochter keek werd ze plots bevangen door sentiment, het gevoel dat ze veel meer tijd met haar zou moeten doorbrengen. Veertien was een moeilijke leeftijd voor een meisje, en Julie werd de laatste tijd zo door Luke in beslag genomen dat Laura bijna een vreemde voor haar was geworden. Ze was, zonder dat Julie er erg in had gehad, volwassen geworden. Ze lag op haar rug – haar zwarte piekharen leken door het contrast met het lichte kussen nog donkerder – met haar mond open zacht te snurken. Voor mensen met hooikoorts was het geen goede maand. Julie zag dat het raam openstond, en hoewel het erg warm was besloot ze het te sluiten om de pollen buiten te houden. Het weiland achter het huis, dat net was gemaaid, baadde in het maanlicht.

Ze liep terug naar de badkamer en sloeg met haar vlakke handpalm op de deur. 'Hé, blijf je daar soms de hele avond?' Bij de derde klap zwaaide de deur open. Hij was niet afgesloten geweest. Ze rook de zware en zoete geur van badolie, die Julie niet kon thuisbrengen als de hare. Lukes kleren lagen keurig opgevouwen op de wc-bril.

Hij was altijd al een mooie jongen geweest, als baby al.

Zoveel mooier dan Laura, dat het zelfs oneerlijk leek. Dat kwam door het blonde haar en de donkere ogen en zijn lange, donkere wimpers. Julie keek naar hem, ondergedompeld in het badwater, zijn haren als plukken zeewier aan de oppervlakte drijvend. De bloemen onttrokken zijn lichaam aan het zicht. Ze dreven op het geparfumeerde water. Alleen de bloemen, geen stelen of bladeren. Er dreven grote margrietten die ze in haar kinderjaren op de graanvelden had zien staan. Uitgebloeide papavers met inmiddels doorzichtige rode stelen. En enorme blauwe bloemen, die ze eerder in de tuinen in het dorp had gezien, maar waarvan ze de naam niet wist.

Julie had ongetwijfeld geschreeuwd. Ze registreerde het geluid alsof het van iemand anders afkomstig was. Maar Laura sliep verder en Julie moest haar wakker schudden. Plots sperde het meisje haar ogen wijd open. Ze zag er doodsbang uit en Julie hoorde zichzelf haar leugens mompelen. 'Het is in orde, lieverd. Er is niets aan de hand. Maar je moet nu opstaan.'

Laura zwaaide haar benen over de rand van het bed. Ze trilde maar was nog niet helemaal wakker. Julie sloeg ter ondersteuning haar arm om haar heen en samen strompelden ze de trap af. Zo stonden ze, elkaar vasthoudend, op de stoep bij de burens, en Julie vond dat hun silhouet, dat door de straatlantaarn op de muur werd geprojecteerd, leek op dat van twee deelnemers

aan een driebeenswedloop. Een van die kroegspelletjes die studenten weleens deden. Ze bleef op de bel drukken tot ze boven de lichten aan zag gaan en voetstappen hoorde en wachtte tot ze de ramp met iemand kon delen.

Hoofdstuk 2

Het verontrustte Felicity Calvert dat ze zo in de ban was geraakt door seks. Ze had eens in een tijdschrift gelezen, in de wachtkamer van de huisarts, dat puberjongens elke zes minuten aan seks denken. Ze had destijds moeite gehad het te geloven. Hoe konden deze jonge mannen een normaal leven leiden – naar school gaan, naar de bioscoop, voetballen – als ze voortdurend werden afgeleid? En hoe zat het met haar eigen zoon? Kijkend naar James, als die op de grond met zijn lego zat te spelen, kon ze zich onmogelijk voorstellen dat hij over een paar jaar net zo geobsedeerd zou zijn. Maar inmiddels leek een onderbreking van zes minuten tussen seksueel getinte dagdromen haar een voorzichtige schatting. In haar geval te voorzichtig. Ze was zich al een tijdlang, bij alles wat ze deed, bewust van haar lichaam en hoe het reageerde, een ongemakkelijke, soms aangename aanvulling op het leven van alledag. Dat leek ongepast voor iemand van haar leeftijd. Alsof ze in een roze outfit een begrafenis bijwoonde.

In de tuin plukte ze de eerste aardbeien. Zorgvuldig tilde ze het gaas op en stak haar hand tussen de mazen en de strooien onderlaag. Ze waren nog klein, maar er waren er voldoende voor bij de thee. Ze proefde er een. Hij gloeide door de zonnestralen en was bijzonder zoet. Op haar horloge zag ze dat de schoolbus elk moment

kon aankomen. Over tien minuten zou ze haar handen gaan wassen, en de oprit aflopen om James te begroeten. Dat deed ze niet altijd. Hij meende dat hij oud genoeg was om zelfstandig thuis te komen, wat natuurlijk ook zo was. Maar vandaag had hij zijn viool bij zich en zou hij blij zijn haar te zien, omdat zij hem kon helpen zijn spullen te dragen. Even vroeg ze zich af of de bus bestuurd zou worden door de oude chauffeur, of door die jongen met de gespierde armen en zijn mouwloze T-shirt, en ze keek weer op haar horloge. Ze had nog maar twee minuten geleden voor het laatst aan seks gedacht. Opnieuw bekroop haar de gedachte dat dit voor iemand van haar leeftijd redelijk belachelijk was.

Felicity was zevenenveertig. Ze was getrouwd en had vier kinderen. Ze had een kleinkind, godbetert. Peter, haar echtgenoot, zou over een aantal dagen zestig worden. Haar lust kwam geheel willekeurig naar de oppervlakte, op momenten waarop ze het het minst verwachtte. Ze had het hier niet met Peter over gehad. Natuurlijk niet. Hij was in geen geval de aanleiding voor haar opwindning. Ze gingen de laatste jaren nauwelijks nog met elkaar naar bed.

Ze stond op en liep over het gazon naar de keuken. Fox Mill was gebouwd op de plek waar vroeger een oude watermolen had gestaan. Het was een groot huis dat in de jaren dertig als recreatiewoning voor een

scheepsmagnaat uit de stad was neergezet. En met zijn vloeiende, gebogen lijnen leek het inderdaad op een schip, waarlangs de molentocht liep. Een groot art-decoschip dat per ongeluk in het vlakke weiland terecht was gekomen, de boeg priemend richting Noordzee en de achtersteven gericht naar de heuvels van Northumberland, in de verte. Langs een van de flanken was een langgerekte veranda aangelegd, als een dek, in deze regio nutteloos omdat het zelden warm genoeg was om buiten te zitten. Ze was dol op het huis. Ze hadden het normaal gesproken op het salaris van een wetenschapper nooit kunnen kopen, maar kort nadat Peter en Felicity waren getrouwd, waren zijn ouders overleden en had hij hun vermogen geërfd.

Ze zette het mandje met aardbeien op tafel en bestudeerde haar gezicht in de spiegel in de hal, streek met haar vingers door haar haar en werkte haar lippenstift bij. Ze was ouder dan de meeste moeders van James' vrienden en gruwde bij het idee dat ze hem in verlegenheid zou brengen.

Ze keek het pad af dat naar de asfaltweg leidde. De vlierbomen langs het pad stonden in bloei. De geur deed haar duizelen en sloeg op haar keel. Aan weerszijden van het pad rijpte de maïs. De begroeiing was daar te dicht voor bloemen, maar op hun akker, dicht bij het huis, stonden boterbloemen, klaver en paarse wikke.